

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4622/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Босица Живковић, адвокат из ..., против тужене „Unicredit bank Srbija a.d. Beograd“ А.Д., чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12977/19 од 20.12.2019. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12977/19 од 20.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12977/19 од 20.12.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19684/18 од 25.03.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је ништава одредба члана 9. став 1. Уговора о готовинском кредиту, закљученог између тужене и тужилце дана 17.06.2016. године, којом се тужилца обавезала да туженој исплати фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева у износу од 2,00% од износа одобреног кредита, односно минимум 1.600,00 динара, као неоснован. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да тужилци на име стицања без основа исплати износ од 18.000,000 динара са законском затезном каматом од 17.06.2016. године, до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 16.200,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 12977/19 од 20.12.2019. године, првим ставом изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 19684/18 од 25.03.2019. године у ставу првом изреке, тако што је утврђено да ништава одредба члана 9. став 1. Уговора о готовинском кредиту, закљученог између тужене и тужилце дана 17.06.2016. године, којом се тужилца обавезала да туженој исплати фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева у износу од 2,00% од износа одобреног кредита, односно минимум 1.600,00 динара. Другим ставом изреке,

преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезана је тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати износ од 18.000,000 динара са законском затезном каматом од 17.06.2016. године, до исплате. Трећим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става другог изреке којим је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован и у ставу трећем изреке, и обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 24.740,00 динара са законском затезном каматом од дана стицања услова за извршност одлуке, до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиље као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у висини од 1.600,00 динара (2,00% од износа одобреног кредита) и обавезана је тужена да тужиљи исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у висини од 1.600,00 динара (2,00 % од износа одобреног кредита) који је тужиљи наплаћен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 23.11.2018. године, а вредност предмета спора у овој парници је износ од 1.600,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачнот отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**